

(อม.๓๕)

คำพิพากษาชั้นวินิจฉัยอุทธรณ์

คดีหมายเลขดำที่ อม.อธ. ๑๒/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม.อธ. ๑/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลฎีกา

วันที่ ๒๕ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง	คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ		โจทก์
	นายโกคิน พลกุล	ที่ ๑	
	นายประชา มาสินนธ์	ที่ ๒	
	นายวัฒนา เมืองสุข	ที่ ๓	
	พลตำรวจตรี อธิลักษณ์ ต้นชูเกียรติ	ที่ ๔	
	บริษัท สไตเออร์ เดมเลอร์ พุก สเปเชียล ฟาร์ชอย เอจี แอนด์ โค เคจี หรือ บริษัท จีดี ยูโรเปียน แลนด์ซิสเต็ม-สไตเออร์ จำกัด	ที่ ๕	
	นายอภิรักษ์ โกษะโยธิน	ที่ ๖	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ

โจทก์อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ลงวันที่ ๑๕ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๕ องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์ รับอุทธรณ์วันที่ ๗ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า ขณะเกิดเหตุ จำเลยที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลบริหารราชการแผ่นดิน และควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่ราชการของกรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๒ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลบริหารราชการแผ่นดิน และควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่ราชการของกรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๓ ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ มีอำนาจหน้าที่บังคับบัญชาข้าราชการ และกำหนดนโยบายของกระทรวงพาณิชย์ ให้สอดคล้องกับนโยบายที่คณะรัฐมนตรีกำหนดหรืออนุมัติและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของกระทรวงพาณิชย์ จำเลยที่ ๔ เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครสามัญ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๕ เป็นนิติบุคคลต่างประเทศ และเป็นคู่สัญญาผู้ขายยานพาหนะระดับเพลิง เรือดับเพลิงและอุปกรณ์บรรเทาสาธารณภัยให้กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๖ ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลบริหารราชการกรุงเทพมหานคร ระหว่างปลายปี ๒๕๔๕ ถึงต้นปี ๒๕๔๙ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ กระทำการอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย เกี่ยวกับการจัดซื้อยานพาหนะดับเพลิงและอุปกรณ์บรรเทาสาธารณภัย โดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ด้วยการใช้อุบายหลอกลวงหรือกระทำการโดยวิธีการอื่นใดร่วมกับจำเลยที่ ๕ ให้มีการจัดซื้อสินค้า ด้วยวิธีการที่ผิดกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับของทางราชการ และขัดต่อมติคณะรัฐมนตรี กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ และ นายสมักร สุนทรเวช ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในขณะนั้นร่วมกระทำความผิด ด้วยการแบ่งหน้าที่กันทำตามอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลในขณะนั้น ใช้อำนาจหน้าที่ ในตำแหน่งราชการโดยมิชอบ ร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคา อย่างเป็นธรรม เพื่อเอื้อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๕ โดยฝ่าฝืนกฎหมายและระเบียบของทางราชการ เกี่ยวกับการพัสดุ มีจำเลยที่ ๕ เป็นผู้ร่วมและสนับสนุนการกระทำความผิด โดยจำเลยที่ ๕ จัดทำร่างข้อตกลงของความเข้าใจ (Agreement Of Understanding หรือ A.O.U.) แล้วมอบหมาย ให้ทู่ตพาณิชย์แห่งสาธารณรัฐออสเตรเลียนำร่าง A.O.U. ไปให้จำเลยที่ ๔ ในฐานะประธานคณะกรรมการบริหาร โครงการพัฒนาระบบบริหารและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน สำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานคร เพื่อเสนอร่าง A.O.U. ต่อคณะกรรมการให้พิจารณาปรับร่าง A.O.U. โดยในวันเดียวกัน นายสมักร มีหนังสือถึงจำเลยที่ ๑ แจ้งว่า คณะกรรมการบริหารโครงการพัฒนาระบบบริหารและเพิ่มประสิทธิภาพ การทำงานมีความเห็นสอดคล้องกับสำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานครว่า ร่าง A.O.U. ดังกล่าวถูกต้อง ต่อมาจำเลยที่ ๑ ลงนามใน A.O.U. กับเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐออสเตรเลียประจำประเทศไทย

โดยปราศจากอำนาจและไม่เป็นไปตามหลักการที่คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติ จากนั้น นายสมักร ลงนามในข้อตกลงซื้อขายรถดับเพลิง เรือดับเพลิง และอุปกรณ์บรรเทาสาธารณภัย (Purchase Agreement) กับจำเลยที่ ๕ ไม่เป็นไปตามหลักการที่คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติ กับไม่ได้รับความเห็นและการตรวจสอบความถูกต้องจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เป็นเหตุให้กรุงเทพมหานครตกลงซื้อสินค้าจากจำเลยที่ ๕ โดยไม่มีการตรวจสอบชนิดและราคาสินค้า ซึ่งสินค้าบางรายการผลิตขึ้นในประเทศไทยและมีราคาแพงกว่าราคาในท้องตลาด อันเป็นการร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และโดยทุจริตเพื่อแสวงหาประโยชน์จากโครงการดังกล่าวที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายให้แก่จำเลยที่ ๕ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐและกรุงเทพมหานคร จำเลยที่ ๓ มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีที่จะต้องทำการค้าต่างตอบแทนกับรัฐบาลสาธารณรัฐออสเตรีย ด้วยเงื่อนไขรับพันธะการค้าต่างตอบแทนร้อยละ ๑๐๐ โดยเน้นสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) แต่มิได้จัดให้มีการลงนามในสัญญาการค้าต่างตอบแทนจำเลยที่ ๓ กับ นายราเชนทร์ พจนสุนทร อธิบดีกรมการค้าต่างประเทศ กลับร่วมกับบริษัท ซี.พี.เมอร์แซนไดซิง จำกัด (CPM) ซึ่งเป็นบริษัทในครอบครัวของจำเลยที่ ๓ ผลักดันให้กระทรวงพาณิชย์เสนอคณะรัฐมนตรีให้มีมติเน้นสินค้าประเภทไก่ต้มสุกแทนที่จะเป็นสินค้า OTOP ตามนโยบายของรัฐบาล ไม่เป็นไปตามหลักการที่คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติและตามวิธีการค้าต่างตอบแทน เป็นเหตุให้ประเทศไทยต้องขาดดุลการค้าต่อสาธารณรัฐออสเตรีย เป็นเงิน ๖,๖๘๗,๔๘๙,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๖ ทราบว่าจำเลยที่ ๔ และ นายสมักร ยื่นคำขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (L/C) ให้แก่จำเลยที่ ๕ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กลับไม่แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาตรวจสอบ ต่อมาจำเลยที่ ๖ มีคำสั่งยกเลิกคำสั่งระงับการขอเปิด L/C ทั้งยังให้ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) อนุมัติวงเงินเพื่อจ่ายให้แก่จำเลยที่ ๕ โดยไม่พิจารณาถึงขั้นตอนการจัดซื้อที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบราชการ และจำเลยที่ ๖ ยังแก้ไขข้อความอันเป็นสาระสำคัญของเงื่อนไขใน L/C หลายรายการ เพื่อเอื้อประโยชน์แก่จำเลยที่ ๕ ในการส่งมอบสินค้าและการชำระเงิน ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐและกรุงเทพมหานคร เหตุเกิดที่แขวงเสาซิงซ้าและแขวงวัดราชบพิศ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร และตำบลบางกระสอ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี เกี่ยวพันกัน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๖ และพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓

จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ และที่ ๖ ให้การปฏิเสธ

จำเลยที่ ๕ ไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาคดีครั้งแรก ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ ๕ ออกจากสารบบความ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๒ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๓ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และจำเลยที่ ๔ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๓ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒ การกระทำของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๑๒ ปี และจำคุกจำเลยที่ ๔ มีกำหนด ๑๐ ปี ข้อหาอื่นให้ยก ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖

จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ไว้พิจารณา

ต่อมาวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๐ โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ยกคดีโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๕ ขึ้นพิจารณา ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ ศาลอนุญาต

จำเลยที่ ๕ ไม่มาศาลในวันพิจารณาคดีครั้งแรก ถือว่าให้การปฏิเสธ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๓ วรรคสาม ศาลออกหมายจับกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ ๕ มาเพื่อพิจารณาคดี แต่ไม่สามารถจับได้ภายในสามเดือนนับแต่วันออกหมายจับ ศาลจึงพิจารณาคดีจำเลยที่ ๕ ต่อไป ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๘ วรรคสอง

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยที่ ๕ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๖ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยที่ ๕ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ลงโทษปรับ ๒๖๖,๖๖๖ บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ ข้อหาอื่นให้ยก

โจทก์อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

องค์คณะวินิจฉัยอุทธรณ์พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้ รับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ ๕ กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๖ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยที่ ๕ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

ในชั้นนี้ มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์เพียงประการเดียวว่า คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองซึ่งลงโทษจำเลยที่ ๕ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ชอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ หรือไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ ๕ ได้รับผลประโยชน์จากการเข้าทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ แม้คณะอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศมีคำชี้ขาดให้จำเลยที่ ๕ คืนเงินให้แก่กรุงเทพมหานครเป็นค่าส่วนต่างระหว่างมูลค่าทางตลาดที่ยุติธรรมกับเงินช่วยค่าซ่อมแซม รวมเป็นเงิน ๒๐,๔๓๕,๖๒๐ ยูโร แต่กรุงเทพมหานครยังมีความเสียหาย

จากการจัดซื้อยานพาหนะดับเพลิงและอุปกรณ์บรรเทาสาธารณภัย ทั้งค่าภาษีอากรสินค้า อะไหล่ และอุปกรณ์บรรเทาสาธารณภัย ค่าฝากและเก็บรักษาสินค้า รวมถึงค่าซ่อมแซมอีกเป็นจำนวนมาก ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการและเหตุผลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคา ต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ และปราบปรามการกระทำความผิดที่เป็นเหตุให้มีได้มีการแข่งขัน การเสนอราคา เพื่อประโยชน์สูงสุดของหน่วยงาน การพิจารณาว่ากฎหมายบทใดมีโทษหนักที่สุด สำหรับลงโทษจำเลยที่ ๕ ซึ่งเป็นนิติบุคคล จึงต้องพิจารณาเฉพาะบทบัญญัติของกฎหมายในส่วนโทษปรับ ที่จะลงโทษได้เท่านั้น ต้องใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษปรับหนักที่สุด ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่าการกระทำความผิดกรรมเดียวแต่เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ได้กำหนดให้ศาลใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดแต่บทเดียว ซึ่งเป็นขั้นตอนของการพิจารณาปรับบทลงโทษ เมื่อปรับบทลงโทษบทหนักที่สุดแล้ว จึงจะพิจารณาโทษที่จะใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดต่อไป เพื่อให้ใช้บทบัญญัติที่เป็นความผิดร้ายแรงที่สุดลงโทษผู้กระทำความผิด โดยบทบัญญัติที่เป็นความผิดร้ายแรงที่สุดคือ บทบัญญัติที่มีโทษหนักที่สุด หากจำเป็นต้องพิจารณาถึงสถานะของผู้กระทำความผิดว่าเป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล ที่จะสามารถบังคับโทษนั้นได้หรือไม่ด้วย ดังที่โจทก์อุทธรณ์ มิฉะนั้น จะเป็นการขยายความนอกเหนือจากเจตนารมณ์ของกฎหมาย ส่วนโทษใด เป็นโทษหนักที่สุดนั้น ต้องพิจารณาตามลำดับโทษที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ ได้แก่ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน โดยโทษที่อยู่ในลำดับก่อนในมาตรานี้ ย่อมหนักกว่าโทษที่อยู่ในลำดับหลัง หากความผิดแต่ละบทมีอัตราโทษประเภทเดียวกัน เช่น จำคุก เหมือนกันแล้ว ต้องถือความผิดบทที่มีอัตราโทษจำคุกชั้นสูงกว่าเป็นบทหนัก แต่หากความผิดแต่ละบท มีอัตราโทษจำคุกชั้นสูงเท่ากันต้องถือความผิดบทที่มีโทษจำคุกชั้นต่ำที่สูงกว่าเป็นบทหนัก หากความผิดทุกบทมีโทษจำคุกชั้นต่ำและชั้นสูงเท่ากัน จึงจะไปพิจารณาโทษปรับในแต่ละบทความผิดต่อไป ทั้งนี้ เมื่อความผิดบทใดเป็นบทหนักแล้ว ก็ใช้อัตราโทษทั้งหมดไม่ว่าโทษจำคุกและโทษปรับตามบทความผิดนั้นเพียงบทเดียว ลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด แม้อัตราโทษในบทเบาจะบัญญัติโทษปรับไว้สูงกว่าโทษปรับในบทหนัก ก็ไม่อาจนำมาใช้ลงโทษได้ เมื่อคดีนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษาว่าการกระทำตามฟ้องของจำเลยที่ ๕ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

เมื่อพิจารณาบทกำหนดโทษความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ประกอบมาตรา ๘๖ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๘ เดือน ถึง ๖ ปี ๘ เดือน ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกขั้นต่ำ ๓ ปี ๔ เดือน และจำคุกชั้นสูง ๓๓ ปี ๔ เดือน ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกขั้นต่ำ ๔ ปี ๘ เดือน และจำคุกชั้นสูง ๓๓ ปี ๔ เดือน และความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๕ ปี เห็นได้ว่าความผิดทุกบทต่างมีอัตราโทษจำคุกเช่นเดียวกัน กรณีจึงต้องพิจารณาว่าบทความผิดใดมีอัตราโทษจำคุกชั้นสูงมากที่สุด เมื่อความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ มีอัตราโทษจำคุกชั้นสูง ๓๓ ปี ๔ เดือน ส่วนความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ มีอัตราโทษจำคุกชั้นสูงเพียง ๕ ปี ดังนี้ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๑๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกชั้นสูงมากกว่า จึงเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด และเมื่อถือว่าความผิดบทนี้เป็นบทหนักแล้ว ก็ต้องใช้อัตราโทษทั้งโทษจำคุกและโทษปรับตามบทนี้ลงโทษ แม้อัตราโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ จะกำหนดอัตราโทษปรับไว้ร้อยละห้าสิบของจำนวนเงินที่มีการเสนอราคาสูงสุดระหว่างผู้ร่วมกระทำความผิดนั้น หรือของจำนวนเงินที่มีการทำสัญญากับหน่วยงานของรัฐ แล้วแต่จำนวนใดจะสูงกว่า ซึ่งในคดีนี้ เมื่อคำนวณแล้วจะมีจำนวนเงินสูงกว่าโทษปรับในบทหนักก็ตาม ก็มีใช้ความผิดบทที่มีโทษหนักที่สุด ส่วนสถานะของจำเลยที่ ๕ ที่เป็นนิติบุคคล ซึ่งไม่อาจถูกลงโทษจำคุกได้นั้น หาใช่เงื่อนไขที่จำต้องนำมาพิจารณาในการปรับบทลงโทษตามเงื่อนไขในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๐ ไม่ ที่โจทก์อุทธรณ์ในทำนองว่ากรุงเทพมหานครได้รับความเสียหายสืบเนื่องจากการทำสัญญาอีกเป็นจำนวนมาก ก็เป็นกรณีที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จะต้องดำเนินการว่ากล่าวตามกฎหมายต่อไป มิใช่เหตุที่จะให้ลงโทษปรับจำเลยที่ ๕ ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ ได้ ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองพิพากษามานั้น จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน.

นายอำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล

นายสาคร ตั้งวรรณวิบูลย์

นางสาวสิริกานต์ มีจุล

นายกิตติพงษ์ ศิริโรจน์

นายกษิติศ มงคลศิริภัทรา

นายธนิต รัตน์ผล

นายรักเกียรติ วัฒนพงษ์

นายทรงพล สงวนพงศ์

นายพิชัย เพ็งผ่อง